

Večér na jezeru.

Od brega odrini
Čolnár! po ravnini
Jezerski veslaj mi prostorni!
Vse tiho, pokojno;
Glej, zvezdic nebrojno
Blestečih se v vodi prozorni;

Neviht se ne bojmo,
Veselo zapojmo,
Valovja nas spremlja šumenje;
Glas pesmi naj sega
Do daljnega brega,
Naj vedno nam slajša življenje.

Čuj, zvon se iz line
Glasí čez ravnine:
Počásti o človek Marijo!
Odkrijmo si glave,
Molimo zdaj „Ave,“
Iz srca prošnjé naj puhtijo!

Nevarnosti mnoge,
Skrbí in nadloge
In dokaj nas tare trpljenja;
Marija Devica,
Ti zgodnja Danica,
Razsvitljaj nam pota življenja!

Fr. Krek.

Njena prva laž.

ati peče kruh. Dobro ga je pregnetla. Zdaj počiva testo v krušnici in vzhaja.

V peči je dobro zakurila. Peč je vže precej razbeljena. Za pečjo v velikej skledi pa je danes še drugo testo, ki tudi vzhaja. Bolj belo je kakor v krušnici. Če poprašate Anico, čemu bode to testo, povedala vam bode: za gibanice (štruklje). Mlatiče imajo danes pri Lesnikovih.

Anica si dá tudi mnogo opraviti. Tako rdeča je v lica kakor kuhan rak. Ni čuda! Ves čas je morala biti pri materi; zdaj v kuhinji, zdaj v izbi, koder je danes tudi vroče. Saj imajo peko.

In kakó je „pritajčana,“ kakor bi mati rekla. Rokavce ima zavihane do ramen, robec ima zavezan na „muzo,“ okrog pasú se je oprijemlje bel zastoreček z mrežami na konci in z naramnicami na ramenih. Suče pa se kakor klepetec na strehi.

— Mati, zdaj pa le! Kruh je vže „gori.“ Iz sklede vže testo leze.

— Ali res, Anica?

In mati gre pogledat.

— Je vže res, Anica! Zdaj pa le brž peharje nanesi okrog peči.

Mati deva kruh na hlebe.

Toda kaj? Kako se kruh devlje na hlebe, to je videla Anica vže dostikrat. Gibanice pa niso vsak dan na mizi.